

om, at det vilde være en rigtig Ordning af det paagjældende Forhold, at det skulde være nødvendigt for at faae en saadan Tilladelse at søge at erhverve sig de Herrer Landvæsenkommisærers Velvillie. Jeg tror, at her paa dette Punct maa ganske anderledes bestemte Regler til end de, der ere foreslaaede af det ærede Mindretal.

Svad jeg nylig anførte om § 1, gjælder efter min Mening ligesaa fuldt om § 6. Det er mig virkelig umuligt at forstaa, at man, efterat der har viist sig saa mange forskjelligte Meninger angaaende Forstaaelsen af vor nuværende Fæstelovgivning i den deri omhandlede Retning, og efterat dette Spørgsmaal har antaget de Dimensioner, som Tilfældet nu er, kan modsætte sig, at der udkommer en Lov, hvorved der gives bestemte Regler paa det paagjældende Omraade, saa at man kan vide, hvad man i saa Henseendr har at rette sig efter. Det forekommer mig, at dette er Noget, som netop i høieste Grad maatte interessere Godseierne; thi der er Ingen, som mere end de synes, at kunne være interesseret i at vide, hvad der paa det nævnte Omraade er tilladt, og hvad ikke. At vise det omtalte Spørgsmaal fra sig har Udvalgets Flertal derfor paa ingen Maade troet at kunne forsvare, men det er gaaet ud fra, at man maatte bestræbe sig for saa godt som muligt og i mere bestemte Regler end dem, der hidtil have, at formulere, hvad der i saa Henseende maatte siges at følge af den nugjældende Fæstelovgivnings Aand, og hvad der maatte siges at være denne Lovgivnings nødvendige og naturlige Konsekvens. Det er muligt, at Udvalgets Flertal kan have feilet i Enkelthederne af sine Bestræbelser i denne Retning; men det er i alt Fald vist, at det med oprigtig Billie har arbejdet paa at tilfredsstille alle de Fordringer, der i saa Henseende kunde stilles til det, og at det navnlig har stræbt efter saa meget som muligt at vise baade Retfærdighed og Billighed til begge Sider. — Udvalgets Flertal har, ledet af disse Hensyn, saaledes foreslaaet, at Lovforslagets § 3 skulde udgaa, idet det har fundet, at Bestemmelserne i denne Paragraf ikke lode sig forsvare. Det har ment, at de vare

udbragne ved en urigtig Analogi fra, hvad der gjælder paa Selvetergodset, en Analogi, som der saa meget mindre er Anledning til at gjøre gjældende, som det turde være temmelig bekjendt, at de Bestemmelser, som i saa Henseende indeholdes i Forordningen af 3die December 1819, i Virkeligheden ikke overholdes, og en Analogi, som derhos i sig selv er urigtig, fordi de i Forordningen af 1819 indeholdte Bestemmelser ifølge de udtryffelige Motiver til denne Forordning kun have Hensyn til Matrifulens Berigtigelse og til Skattefordelingen osv., lutter Hensyn, der ikke kunne komme i Betragtning paa Fæstegodset, og som ikke finde nogen Anvendelse derpaa. Flertallet har altsaa forment, at Bestemmelserne i Lovforslagets § 3 kun vilde give Anledning til Misforstaaelse og unyttige Bidtøftigheder, uden at der i Virkeligheden, naar man saae nærmere paa dem, paa anden Maade vilde opnaas Noget som helst ved dem, undtagen at de maasse vilde lægge Hindringer i Veien i enkelte Henseender, hvor man slet ikke havde havt til Hensigt at lægge saadanne Hindringer i Veien. — Men, medens Udvalgets Flertal har ment dette, har det paa den anden Side ment, at det ikke var muligt at tage Noget bort af de Bestemmelser, som indeholdes i Lovforslagets § 6 om, hvad der skal være Fæstepligt undergivet. Ivertimod har det, som allerede bemærket af den ærede Ordfører, været under Spørgsmaal i Udvalget, om man ikke fjernede sig vel meget fra, hvad der hidtil dog kan siges at have været den mest gængse Anskuelse, naar man i § 6 indrømmede, at Grændsen for Fæstepligten med Hensyn til Biparceller af Gaarde skulde sættes til 2 Tønder Hartkorn i Stedet for til 1 Tønde Hartkorn. Og, naar man har ment at burde blive staaende ved, hvad der i saa Henseende er foreslaaet af den høitærede Regjering, da er det kun, fordi man har lagt en særdeles Vægt paa, at der kunde blive indført en lovunden Tilstand, hvorfra der saa ikke vilde kunne gjøres Undtagelse, medens man ved Bedømmelsen af den tidligere Tilstand ikke maa tabe af Syn, at selv om Administrationen i Almindelighed maatte have været mest tilbøielig til at antage 1 Tønde